به نام خدا

دانشكده مهندسي كامپيوتر

تمرینات درس یادگیری عمیق پاسخنامه تمرین سری ششم

دكتر محمدرضا محمدى

دانشجو: مجتبى نافذ 96431335 استفاده از dropout در چه شرایطی پیشنهاد میشود؟ بر چه اساس پارامتر نگهداری نورونها مقداردهی میشود؟

زمانی که دچار overfitting می شویم استفاده از آن پیشنهاد می شود و در کنار این هدف robustness مدل ما را افزایش میدهد و باعث میشود با از دست دادن چند نورون شبکه از کار نیفتد.

اما پارامتر dropout بر اساس میزان overfitting باید مقدار دهی شود اگر overfitting ما زیاد باشد یعنی اختلاف دقت داده های train و test ما زیاد باشد باید مقدار این پارامتر را بیشتر در نظر بگیریم تا دچار overfitting نشویم.

معمولاً در لایه های hidden این پارامتر را حدود ۰.۵ مقدار دهی می کنیم و در بقیه ی لایه ها بیشتر هم امکان دارد قرار دهیم چیزی حدود ۰.۸

در تعیین این پارامتر تست کردن نکته ی مهمی است.

۲. الف) تفاوت میان لایههای Locally Connected ،Fully Connected را به طور دقیق توضیح دهید. هر کدام از این لایهها برای چه شرایطی کاربردی تر هستند؟
ب) استفاده از Stride در شبکههای کانولوشنی دارای چه مزایا و معایبی است؟ توضیح دهید.

: Fully Connected لايه ي

همان لایه ی dence است در که در آن هر لایه به طور کامل به لایه بعد متصل است (شبکه های MLP خیلی از لایه های dence استفاده میکنند)

در شرایطی که همسایگی ها معنای خاصی ندارد. و ورودی ها با هم دیگر ارتباط معناداری ندارند. مثلا مسئله خرید آپارتمان که به ما گروهی ویژگی های ساختمان مانند متراژ و محل و .. را میدهند و هدف تخمین قیمت آن است.

: Locally Connected لايه ي

در این نوع لایه ها به جای اینکه هر نورون مانند لایه های fully connected به تمام نورون های لایه ی قبل متصل باشد فقط به تعدادی از نورون های کنار هم و همسایه متصل میشود که یه صورت pattern های محلی را می آموزد. وزن های هر نورون ویژه ی آن نورون بود و وزن ها اشتراکی نیستند.

در شرایطی که همسایگی ها معنی دار باشند و علاوه بر این خروجی با مکان و مختصات ورودی رابطه داشته باشد. به طور نمونه فرض کنید یک دیتاست از تصاویر برش خورده ی هم سایز از چهره ی افراد داشته باشیم که بخواهیم روی آن شبکه دسته بندی رنگ چشم بین چند چهره را انجام دهیم در این دیتاست چشم افراد همواره در یک منطقه از تصویر است و نیازی اشتراک وزن ها نداریم و اشتراک وزن سودی برای ما ندارد و اتفاقا معایبی هم دارد.

: Convolutional لايه ي

در این نوع لایه ها به مانند لایه های locally connected اتصالات محلی است و کاملا مشابه locally connected می باشد با یک تفاوت بزرگ و آن هم در مورد اشتراک وزن ها،

در این مدل وزن بین اتصالات محلی مشتری است.

مناسب برای شرایطی است که مکان برای ما مهم نباشه به طور مثال دنبال تصاویر گربه هستیم حال گربه می تواند بالای تصویر سمت چپ باشد یا پایین تصویر سمت راست. در هر حالت گربه در تصویر وجود دارد. و برای ما فرقی نمیکند.

مزایای Stride در شبکه ها کانولوشنی : کاهش هزینه ی محاسبات، respective field را افزایش داده ایم یعنی الان هر نورون ما از تعداد بیشتری ورودی تاثیر پذیرفته در نتیجه پترن های بهتری آموزش خواهد دید.

معایب Stride در شبکه های کانولوشنی: همه ی ویژگی ها به خوبی extract نمی شوند. چون بعضی داده ها حذف شده و downsampling صورت گرفته.

۳. تعداد پارامترهای قابل آموزش شبکه زیر را محاسبه کنید (جزئیات محاسبات را به صورت دقیق و کامل بنویسید، اما نیازی به سادهسازی یاسخ نیست).

```
model = keras.Sequential()
model.add(keras.layers.Input(shape=(28,28,1)))
model.add(keras.layers.Conv2D(filters=20, kernel_size=(5, 5), activation='relu'))
model.add(keras.layers.MaxPool2D(pool_size=(2, 2), strides=(2, 2)))
model.add(keras.layers.Conv2D(filters=10, kernel_size=(5, 5), activation='relu'))
model.add(keras.layers.LocallyConnected2D(filters=2, kernel_size=(5, 5), activation='relu'))
model.add(keras.layers.Flatten())
model.add(keras.layers.Dense(units=10, activation='softmax'))
model.summary()
```

layers	parameters
Conv2D	10=520 + 1*20 (۲ + 5*5) ۲۰ نورون داریم که اتصالات هر کدام یک کرنل را تشکیل میدهد و هر نورون یک بایاس هم دارد. هر نورون یک خروجی ۲۴*۲۴ هم دارد که با حساب ۲۰ نورون خروجی ۲۴*۲۴*۲۴ بعد دارد.
MaxPooling2	این لایه پارامتری نداشته و صرفا یک کار آماری است. خروجی در نهایت از بعد ۱۲*۱۲*۲۰ می باشد.
Conv2D	5010 = 5010 = 50x5×20+1)10 = 5010 در واقع ما ۱۰ نورون داریم که هر نورون یک کرنل ۵*۵ دارد که برای اینکه بتواند ورودی را کاور کند باید با بعد آن هم هم گام شود و در نتیجه باید به یک قسمت ۵*۵ از تمام ۲۰ نورون لایه ی قبلی اتصال پیدا کند و همچنین هر نورون یک بایاس هم دارد. در نتیجه خروجی باید از ابعاد ۸*۸*۱ باشد.
LocallyConnected2D	8032 = 16*2*(1+ 10*5*5) دو نورون داریم که هر نورون خروجی ۴*۴ دارد که در نتیجه ۱۶ خانه خروجی دارد و به ازای همه ی خروجی هایش پارامترها مشترک نیوده و متفاوت هستند و هر نورون یک کرنل ۵*۵ دارد که باید ۱۰ مرتبه تکرار شود تا با ورودی قابل ضرب شدن باشد و هر نورون یک بایاس دارد.
Flatten	این لایه فقط بعد را تغییر میدهد و پارامتر جدیدی تولید نمی کند.
Dense	در لایه ی آخر یک لایه ی کاملا متصل با تعداد ۱۰ نورون می باشد و چون لایه ی قبلی ۳۲ نورون داشت و هر نورون لایه آخر هم یک بایاس دارد : ۳۳۰ = ۱۰ + ۱۰ + ۳۲

۴ در این سوال میخواهیم یک مسئله دستهبندی را بر روی مجموعه داده سگ و گربه و با استفاده از تکنیکهای دادهافزایی و dropout

معمولاً برای آموزش مدلهای یادگیری عمیق، از مجموعهدادههای نسبتاً بزرگی استفاده می شود که حتی پیشرفته ترین سختافزارها، حافظه کافی برای پردازش دادهها به صورت یکجا و یکپارچه را ندارند. به همین دلیل است که ما باید راههای دیگری برای انجام کارآمد آن پیدا کنیم. در ادامه قصد داریم به شما نشان دهیم که چگونه مجموعه داده را در چندین هسته و در زمان اجرا تولید کرده و بلافاصله آن را به مدل یادگیری عمیق خود بدهیم. بدین منظور کلاسی به نام له است که همزمان با تولید یک batch از تصاویر در زمان اجرا، می تواند اعمال مختلف داده افزایی مانند rotation ، flipping و ... را انجام دهد.

برای آشنایی بیشتر با ImageDataGenerator و نحوه استفاده از آن برای دادهافزایی، از مثال موجود در این <u>لینک</u> استفاده نمائید.

الف) در ابتدا یک شبکه کانوولوشنی شامل سه لایه کانوولوشن و دو لایه Dense را به عنوان مدل تعریف کرده و سپس با دادههای موجود بدون دادهافزایی مدل را ارزیابی کنید.

ب) در این قسمت شما باید ابتدا دادهافزایی انجام داده و سپس مدل را آموزش داده و آن را ارزیابی کنید. پ) dropout با نرخ مناسب را به شبکه اضافه کرده و نتایج را با بخشهای قبل مقایسه کنید.